

LA MIDA DELS NANS

Tuli Márquez

més
LLIBRES

Just obrir la porta de casa, se li van llançar al damunt. Un paio immens, dins d'un casc integral de motorista, va creuar l'aire pacífic de les dues de la tarda per anar-li a picar a la cara. Aquell «ho sento, però el pis és de lloguer» que el Marc G., periodista de vint-i-nou anys, pensava dir va quedar suspès per l'impacte. La imatge que s'havia fet d'un comercial jovenet amb maneres balderes de catàleg la va substituir el paio del casc integral més dos homes amb vestits foscos i emmascarats amb passamuntanyes. Abans que ell pogués cridar, els intrusos ja el tenien agafat del coll i li tapaven la boca mentre l'home del casc integral recorria la casa de punta a punta. Un polze com una dalla va tornar-lo a la sala on transcrivia l'entrevista que al matí havia fet al director de cinema Milos Forman. Un dit índex el va asseure al sofà que la nit anterior havia acollit la seva passió amb la Marta. En estat de xoc, el Marc es deixava fer com una nina de drap. Hauria volgut dir-los que s'equivocaven de persona, que no tenia cap deute pendent, que, si us plau, li donessin l'oportunitat d'explicar-se. Però aquells tres sabien el que es feien: ho provava la seguretat amb què es bellugaven. A qui havia perjudicat ell perquè li tornessin la moneda d'aquella manera? Clarament, al director de l'Institut de Cultura de la ciutat i al seu germà promotor, que havia denunciat per corrupció en un reportatge al *Crònica*. Algú més? L'emmordassaven amb una pilota de goma i cinta

adhesiva a la boca quan el pensament li va volar amb la Marta. El paio del casc integral va immobilitzar-li el cap des del darrere del sofà, un dels emmascarats el va forçar a obrir la boca, prement-li les galtes i clavant-li els dits en la carn, mentre l'altre tallava tires d'una cinta adhesiva platejada. Aquí van caldre uns cops de puny per estovar-li la resistència. Quan li van haver tapat la boca, l'home del casc va entaforar-li a l'orella l'auricular d'un telèfon mòbil que ja donava senyal. Llavors, va aparèixer el martell que ho va accelerar tot. «Mossega», va sentir que li deia una d'aquelles màscares negres que podia a colònia forta. Sota el pes del sicari que el subjectava al damunt del sofà, el primer cop de massa va buscar el genoll esquerre, una, dues, tres, quatre vegades, amb acarnissament controlat, fins a trinxar-li os i cartílags. «Aquestes són les coses que passen quan trepitges el jardí d'algú altre», li van dir per telèfon. Una veu filtrada. El crit de dolor del Marc, bloquejat per la mordassa, va tornar amb ell convertit en un doll de lava. «Trepitges el lloc equivocat i perds les cames», va continuar la veu del telèfon quan li van rebentar el genoll dret amb una altra tanda de cops. Ara sí que mossegava el Marc, com si li anés la vida. El dolor era una flor voraç que se'l menjava per dins. La mordassa l'ofegava, la saliva l'ennuegava, necessitava aire, respirar, que li deixessin les mans lliures per obrir-se els narius com feia quan sortia a córrer. «I com t'ho faràs ara per escriure, malparit?», va sentir mentre li trencaven els canells, forçant-li les mans cap enrere amb un parell de cops secs. Amb un so de trencanous que no oblidaria mai. L'excés de patiment li va fondre els ploms.

El Marc recorda haver sentit un «afanya't, que se'ns hi queda» o alguna cosa similar, l'estrebada quan van arrencar-li la mordassa i la pilota que li va sortir rodolant de la boca. El primer glop d'aire en recuperar la consciència i la sensació d'esquinçar-se quan es va moure al sofà. Voler cridar i no poder, plorar sense parar i patir un terrabastall insuportable amb cada espasme. Una inspiració llarga i continguda li va tornar l'olor de colònia dels agressors. Encara hi eren? La sentor li havia quedat enganxada a l'olfacte. Una respiració, i era com si encara fossin amb ell, amb les caputxes i la violència. Por, silenci i l'espetec metàl·lic del portal. Es va imaginar els agressors sortint de l'edifici amb els passamuntanyes a la mà, rient i picant-se les espatlles com si fossin treballadors que pleguen de la fàbrica. Por i confusió, i el temps que s'esmunyia amb la claror. On havia deixat el mòbil? A l'escriptori, a la dreta del sofà, a quatre metres en línia recta per damunt del terra blanc i negre. Va moure una cama i va rebre una descàrrega, un moviment de braç i el va travessar un llamp. Les mans eren pesos morts, les llàgrimes li embrutaven la vista, li coïen els ulls i no podia netejar-se'ls. Per cada gest li esclatava una butllofa al cervell. Va lliscar del sofà a terra i es va arrossegar a cops de cintura com un sac de sorra sense extremitats. Mig metre més i el cap li ballava, la foscor amenaçava d'endur-se'l i ell clavava la vista al tros de llum que entrava pel balcó de la sala. L'escriptori, allà al davant, amb les seves potes negres rotundes, semblava un gegant inabastable. Va alçar els braços, va escombrar la superfície amb les seves tiges trencades, va arrossegar tot allò que hi van trobar fins a

fer caure el mòbil. El va recollir amb els monyons que li havien deixat. L'aparell se li esmunyia una vegada i una altra com si el dolor fos fet amb sabó. Provar i fracassar, provar i fracassar, amb la boca, amb la llengua, amb els dits inútils, amb el nas, una vegada i una altra. No sap quant va trigar. Molt. Fins a trucar al Robert, de boca terrosa i amb la cara enganxada a les rajoles. Quan el seu germà va contestar, el Marc el va confondre amb el paio de la veu filtrada d'abans. De sobte, van començar a sortir peus i cames de la seva por, passos que feien ballar rajoles i xiuxiuejos que corrien per l'aire a rematar la feina amb ell. El Robert insistia a dir-li el nom i ell que no trobava les paraules. Finalment van sortir, a borbolls, desordenades, inconnexes, ridícules. Anava repetint «m'han fet mal» com quan ell buscava el seu germà gran pel patí d'escola, per plorar-li que l'havien pegat. «M'han fet mal, m'han fet mal, m'han fet mal.» I el Robert deixava a mitges la conversa amb els companys de classe.

Estès a terra, la fredor de l'enrajolat li alleugeria el patiment. Del pis de sota, la tele del veí retrunyia amb algun programa de safareig, crits i rialles i veus estridents pujaven a fer-li companyia. El dolor li excitava els records, que excitaven el dolor, i cada sirena que pujava del carrer era la seva. «Tu ets un dels nostres nanos espavilats?»: hi va reconèixer la veu del difunt cap de cultura en el guirigall televisiu que pujava de sota. En el ball de bastons, la raó s'unia al turment. Cèsar i Brut compartien un arròs caldós uns dies abans del seu decés i el vell professor l'escrutava amb un ull com una lluna. «Ho ets?, ho ets?», repetia la tele del veí entre rialles. Va voler canviar de postura i una

ventada ardent li va llepar el cos, amb cada moviment, el mossegaven sospites sobre veritats que eren sospites. L'ull de lluna del vell cap de cultura era l'evidència que sabia dels seus tripijocs amb el pare de la Marta. I tant si ho sabia! «Què faràs ara?», es va sentir dir a les rajoles blanques i negres. A qui aniria ara amb la desgràcia? De què viuria? La sang li va xiular un «Et fots» amb una veu coneguda. El pare s'afegia a la festa de la rancúnia amb la ràbia de qui ho ha perdut tot i vol que tothom li segueixi els passos. Uns *Winstons*, uns *Dry Martinis* i una pila de mentides. Era aquest el seu origen? «S'ha acabat, s'ha acabat», cantava entre rialles una veu de ratolí des de la tele de sota. Les absoltes a la seva carrera? «Perds les cames, perds les cames», entonava el ratolí, perseguit per un piano maníac. El balcó de la sala obria la boca de forma voraç, senyal inequívoc que li serrarien les cames a l'altura dels genolls; qui fos que li hagués fet allò, el volia viu perquè patís. Era allò el sacrifici que havia esmentat la mare de la Marta la nit anterior? Sense mans ni cames, el mal se li enganxava a la pell. També duia enganxada la llufa mortal del pare? Va sentir pujar unes rialles. Era l'ex de la Marta, que celebrava amb el gros de sota haver-li tornat la putada. Com era allò que deia? «El teu primer rival és el company de partit.» Era ell, el responsable de la seva trinxada? Per fotre-li la Marta? El fred del terra s'esvaïa i ara es trobava estès damunt d'una pedra roent. Un autobús es va aturar a la parada de la plaça, el xiscler del fre segur que havia fet aixecar el vol als coloms de la plaça. Alçar-se per tornar-hi. Recomençar, com altres vegades. Una sirena s'acostava pel passeig. La Marta no va voler

ajornar la notícia a la seva tornada del Brasil. A la casa de la Colònia, el pare va encaixar la nova amb desencís. I la seva mare? «Segur que s'ho va prendre malament», tot i el somriure de circumstàncies que recordava com un cop de puny als llavis. Els va sentir follar el gras de sota la nit passada? La sirena el va travessar i el veí va començar amb un dels seus atacs de tos. Moll i càlid. Moll i càlid, com la nit anterior. Com la nit anterior, ell va voler fer-se enrere i la Marta el va retenir; se li va escórrer dins com si ella volgués quedar prenyada. D'ell?! La Marta duia la seva mare als ulls, fent i desfent, igual que ella. La sirena va desembocar a la plaça, el cel era ple de coloms i el veí l'omplia de flegmes. L'udol del carrer va grimpar fins a casa, el gras de sota va protestar, estossegant, que també volia una mica de vida regalada. «Potser per això t'han escollit», es va dir. La sirena xisclava i l'ull de la lluna entrava pel balcó amb la tarda d'abril al darrere. Per això el van escollir, cridaven les quatre ferides que mastegaven dolor. «Som *self made men*, Tonis Montana de la vida», diria el seu germà Robert tan bon punt li hagués fet pair la desgràcia. Vida regalada sense mans ni cames. Passos, estossecs, riures i veus de llauna que pujaven a fer-li companyia. El terra roent se li enganxava a la pell i encara duia els talons de la Marta clavats a les natges de la nit anterior. Feia molt de temps que no sabia res de la seva mare i, mentrestant, algú manipulava el pany de la porta per entrar-hi.

Van dur el Marc a l'hospital universitari, el vell mausoleu del centre de la ciutat. Les urgències, als baixos de l'edifici, eren plenes a vessar de malalts en lliteres, arrambades a les parets dels passadissos. Una filera de cossos estesos el va acompanyar fins al box on el van instal·lar. El Robert mantenia el pas al costat dels portalliteres amb la contrarietat enfosquant-li l'expressió. Un cop a dins, el van canviar de llitera, el van despullar i el van intubar. El dolor era arreu, a la llum general, al rebrec d'un teixit, a la ganyota d'un assistent, i amb cada vibració li saltava al damunt amb el fuet. Al peu del llit, el Robert es va convertir en el seu punt de fuga mentre el preparaven. La cara blanca i rodona, el mostatxo tofut a joc amb els cabells estarrufats, els ulls botits bruts de nit i de feina. La camisa grisa desbotonada, els pantalons foscos i la jaqueta de cuir. El metre noranta i el sobrepès el distingien de l'atabalament verd del personal mentre responia al metge resident sobre l'historial mèdic del Marc. Cap al·lèrgia coneguda, cap operació o malaltia, res. Van aparèixer dos policies i el Robert va sortir a parlar amb ells. Assegut a la vora, el metge responsable redactava un informe en un ordinador enganxat a la paret. «Ara descansaràs», va sentir d'unes mans enguantades que forçaven avall l'èmbol d'una xeringa clavada a la via. El tecleig constant del metge es va suavitzar amb la blancor agressiva del sostre, amb l'embull de veus, les trucades